

यस अध्यायको निम्ति पढनुहोस्: रोमी १४-१६

स्मरण गर्नुपर्ने पद: “तिम्रो विश्वासी दाजुभाई वा दिदीबहिनीको इन्साफ वा आलोचना गर्ने तिमी को हो त? तिनीहरूलाई किन हेपाहा दृष्टीले हेर्ने? याद गर, हामी सबै जना एक दिन न्यायको निम्ति परमेश्वरको सामु उभिनेछौं। (रोमी १४:१० रूपान्तरित)

एक दिन यहूदीधर्मका प्रख्यात धर्मगुरु एउटा खुट्टामा उभिइएर बसेका थिए। एक जना मानिस उसकहाँ आएर यो जिज्ञासा राखे, “गुरुज्यु धर्मशास्त्र तोराहको सार के हो?” एउटा खुट्टामा उभिइएको धर्मगुरु रब्बीले यसरी जवाफ दिए, “अरूलाई यस्तो केहि नगर्नु जसले तिमीलाई त्यहि गर्दा चोटपुग्छ। सारा तोराहको निचोड यहि हो। बाँकि सबै टीका वा टिप्पणी हो।”

कोहि मानिस त्यस धर्मगुरुको कुरामा असहमत होला। तर उसले भनेको कुरो असल हो भनेर मान्नुपर्दछ। हाम्रो विश्वासमा यस्ता धेरै सत्यहरू छन् जुन अरूका आस्थाहरूले पनि आधार मानेका छन्। अरू बाँकि भागहरूचाहिँ टिप्पणी नै हुन्। यस अध्यायमा ती केहि टिप्पणीहरूको छलफल गर्नेछौं। यो भन्दा अघि मुक्ति पाउने महत्वपूर्ण सिद्धान्तहरूको बारेमा पावलले छलफल गरेका थिए। परमेश्वरको अगाडि कसरी स्विकार्य व्यक्ति बन्ने भन्ने कुरालाई पावलले स्पष्ट गर्ने आवश्यकता ठानेका थिए। एक समय पावल र उहाँको सहकर्मी सिलासलाई आक्रामक भिँडको कारणले इज्यालखानाको हाकिमले उनीहरूलाई यातना दिएर इज्यालखानामा थुनेका थिए। उनीहरू इज्यालखाना बसेको रातमा ठूलो भुईँचालो आएको थियो। त्यस इज्यालखानाको हाकिमले ल, सबै कैदीहरू भागे होलान् र सरकारले आफूलाई सजायँ दिनेछन् भनि डरले आत्महत्या गर्न लागेका थिए। तर पावलले देखेर, “आत्महत्या नगर्नुहोस्। हामी कोहिपनि भागेका छैनौं।” भनेर चिच्याएका थिए। त्यो सुनेर त्यस हाकिम हातमा बत्ती लिएर पावल र सिलासकहाँ आए। जब पावलको कुरा सत्यसावित भएको थियो त आफूले गर्न लागेको आत्महत्याको पाप र पावलप्रति

रोमीहरुलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

दुर्व्यवहारबाट मुक्ति पाउन त्यस हाकिमले पावललाई विन्तिपूर्वक सोधे, “मैले मुक्ति पाउन के गर्नुपर्छ?” (प्रेरित १६:३०) हुनसक्छ त्यस इञ्चालखानाका हाकिमको प्रश्न नै सबै मानिसले सोध्ने प्रश्न हो र जसरी पावलले त्यसलाई मुक्तिको उपाय बताइदिए त्यसरी नै विभिन्न टिप्पणीद्वारा हामीलाई मुक्तिमार्गको बारेमा हामीलाई पनि बताउन चाहन्छ।

मुक्तिको बारेमा टिप्पणी दिने क्रममा पावल अब अघि बढ्छन्। कुनै कुरामा उनी कडारूपमा प्रस्तुत हुन्छन् भने कुनै कुरामा नरम निति लिएको हामी पाउँछौं। यो किनभने मुक्तिको निमित्त ती कुराहरू त्यस्तो महत्वपूर्ण छैनन्। जब कोहिमानिसले विश्वासद्वारा येशूलाई ग्रहण गरेर मुक्ति पाउँछ भने, त्यो मुक्तिको अनुभव पछि उसको बाँकि जीवन केवल टिप्पणी हुनजान्छ। पावलले प्रस्तुत गरेका कतिपय विषयवस्तुहरू त्यत्ति सान्ही महत्वपूर्ण नहोल्हान्। तर येशूभक्त भनेर दावी गर्ने विश्वासीहरूको निमित्त महत्वपूर्ण हुनसक्छ किनकि इसाई भएर एक आपसमा कस्तो व्यवहार गर्नुपर्छ भनेर पावलले केहि निर्देशिकाहरू हाम्रो सामु प्रस्तुत गरेको पाउँछौं।

१. कमजोर भाई (रोमी १४:१-३)

रोमी १४:१-३मा लेखिएको छ: “विश्वासमा कमजोर हुने मानिसलाई ग्रहण गर, तर उसले मतसम्बन्धी कुरामा बाद-विवाद गर्नलाई होइन। कसैले सबै थोक खानुहुन्छ भनी विश्वास गर्छ, तर विश्वासमा कमजोर हुनेले चाहिँ सागसब्जी मात्र खान्छ। खानेले नखानेलाई तुच्छ नठानोस, नखानेले खानेलाई दोष नलगाओस्, किनभने परमेश्वरले त्यसलाई ग्रहण गर्नुभएको छ।” यसमा देविदेवताहरूलाई चढाएको मासु वा अन्य प्रसाद खानुहुन्छ कि हुन्न भन्ने विषयमा गरेको जिज्ञासालाई जवाफ दिएको पाउँछौं। येशूको चेला याकूबको संयोकत्वमा बसेको यरूशलेम परिषदले येशूका गैर-यहूदी विश्वासीहरूलाई मुर्तीलाई चढाएको खाना खानुहुन्न भनेर निर्देशन दिइएको थियो (प्रेरित १५)। तर एउटा प्रश्न त कौतुहलकै वियय थियो (नेपाली परिप्रेक्ष्यमा त झन जारी नै छ): “के बजारमा बेचेको मासु देवतालाई बली चढाएको मासु हो (र त्यो खानुहुन्छ कि हुँदैन)? (१ कोरिन्थी १९:२५ पढनुहोस्)।

कतिपय इसाईहरूले त्यस विषयमा खासै ध्यान दिएका थिएनन् किनभने त्यो साधारण कुरा थियो। अरूले देवतालाई चढाएको मासु खानुहुन्न त्यसकारण शाकाहारी नै बनौं भनेर सागसब्जीमात्र खान थालेका थिए। यहाँ प्रस्तूत गरिएको विषयबस्तुचाहिँ शाकाहारी, माँसहारी तथा स्वस्थ जीवनशैलीको बारेमा थिएन। लैब व्यवस्थामा छुट्याएका शुद्ध जनावरको मासु र अशुद्ध जनावरको मासुको व्यवस्थालाई हटाउनुपर्छ भन्ने राय पावलको होइन। कुन मासु खानु हुन्छ कुन मासु खानु हुँदैन भन्ने कुरालाई पावलले ध्यानै दिएका छैनन्। मानौं कसैले “उसले सबै थोक खानुहुन्छ” भनेको रोमी १४,२को अर्थ शुद्ध र अशुद्ध मासु जे खाएपनि हुन्छ भनेर भन्छन् रे? तर पावलले शुद्ध र अशुद्धको प्रसङ्गलाई औँल्याएकै होइनन्। यदि हो भने यो पावलको मनशायलाई कुण्ठित पारेको हुन्छ। फेरि यहि प्रसङ्गलाई नयाँ करारको अरूपदहरूसँग तुलना गर्दा पावलको मनशायलाई स्पष्ट पारेको पाउँछौं।

यसै विचमा विश्वासमा कमजोर भएको कुनै भाई वा बहिनीलाई ग्रहण गर्नुको अर्थ त्यस व्यक्तिलाई चर्चमा पूर्ण सम्मानका साथ सदस्य बनाएर ग्रहण गर्नु हो। यसको अर्थ त्यस व्यक्तिले स्वतन्त्रतापूर्वक मन्थन गर्ने अधिकार छ भनेर खुलाएको पनि पाउँछौं।

पावलले रोमी १४:१-३मा लेखेका कुराहरूमा कुन सिद्धान्तलाई उपयोगीजनक मान्नुपर्दछ?

पद ३मा विश्वासमा कमजोर भएको व्यक्तिको बारेमा नकारात्मक रूपमा पावलले सोचेको छैन भन्ने कुरालाई बुझ्नु पनि महत्वपूर्ण छ। त्यस व्यक्तिलाई उनले विश्वासमा कसरी बलियो हुनुपर्छ भनेर प्रवचन छाँटेका पनि छैनन्। एक इसाईले अर्को इसाईलाई आलोचना गरेपनि त्यस इसाईलाई परमेश्वरले त्यसलाई ग्रहण गरेकै हुन्छ भनेर पावलले आफ्नो तर्क प्रस्तूत गरेको पाउँछौं। उनले भन्छन्: “परमेश्वरले उसलाई ग्रहण गरेको हुन्छ।”

रोमी १४:४ पढ्नुहोस्। माथि छलफल गरिएको विषयलाई यस पदले तपाईंलाई कसरी छर्लङ्ग पार्दछ?

यस बुँदामा औँल्याएका दिक्षाहरूलाई आत्मसात गर्नु आवश्यक छ भनी हामी मान्नुपर्दछ। तर यस्तो कुनै समय र स्थान छ जब हामीले सरासर विश्वासीको हृदय र कामा हस्तक्षेप गर्नु अनिवार्य

रोमीहरुलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

हुनआउँछ? यस्तो परिस्थितमा के हामी पछाडि बसेर केहि नगरिकन बस्ने? यशैया ५६:१०ले भन्छ, “लाटो कुक्कुरले भुक्न सक्दैन।” कहिले बोल्ने र कहिले चुप लाग्ने, कसरी थाहा पाउने? हामीले इसाई जीवनमा कसरी उचित संतुलता कायम गर्ने?

२. जुन नापले तिमी नाप्दछौ (रोमी १४:१०)

अरू मानिसको आलोचना वा इन्साफ गर्न हामी कसरी होशियार हुनुपर्छ भनेर पावलले रोमी १४:१०मा भनेका छन्?

हामीले कतिपटक हतार हतारमा अरूको बारेमा निर्णय अर्थात् इन्साफ गर्छौं। प्रायजसो हामीले गरेको त्यहि कामलाई लुकाएर अरूले गरेकोमा आलोचना गर्छौं। फेरि कतिसमय त हामीले गरेको काम अरूको जस्तो नराम्रो छैन भनेर दुक्क पनि हुन्छौं। हामी पाखण्डिको लुगालगाएर आफूले आफैलाई नै धोका दिनसक्छौं। तर परमेश्वरलाई धोका दिन सक्दैनौं। अरूलाई हामी मूर्ख बनाऔंला तर परमेश्वरलाई हामी सक्दैनौं। प्रभु येशूले हामीलाई यो चेतावनी दिनुहुन्छ: “अरूको न्याय नगर। तिम्रो पनि न्याय गरिनेछैन। तिमीले अरूलाई कसरी न्याय गर्छौं अरूले पनि त्यसै गरेर तिम्रो न्याय गरिनेछ। जुन नाप वा तौलले तिमीले अरूलाई तोल्दछौ वा नाप्दछौ, तिमीलाई पनि त्यहि नाप वा तौलले नापिनेछ। तिमीले आफ्नो साथीको आँखामा भएको काठको अलिकति धुलो देख्छौं होला। तर तिम्रो आँखामा भएको काठको मुढालाई ध्यान दिँदैनौं। तिम्रो साथीलाई यो कसरी भन्ने, ‘तिमीमा भएको काठको कसिङ्गरलाई मलाई निकाल्नु दिनु।?’ जब तिम्रै आँखामा काठको मुढा झुन्डिएको छ भने साथीको आँखामा भएको कसिङ्गरलाई कसरी निकाल्ने?” (मत्ती ७:१-४ रूपान्तरित)।

पावलले रोमी १४:११मा उद्धृत गरेका पुरानो करारका भविष्यवक्ता यशैयाको भनाईलाई हामीले कसरी महत्वपूर्ण मान्नुपर्दछ?

यशैया ४५:२३ले देखाएको पदले यो भन्छ: हामी सबैजना परमेश्वरको न्यायआशनमा भेला हुनेछौं। “हरेक घुँडा” र “हरेक जिब्रो”को अर्थ प्रत्येक मानिसले न्यायको सामना गर्नुपर्नेछ। हरेक मानिसले आ-आफ्नै लेखा जोखा दिनेछन् भनेर रोमी १४:१२मा उल्लेख गरिनेछ। यसको अर्थ हाम्रो प्रत्येक काम र जीवनको स्पष्टिकरण

हामीले नै दिनुपर्दछ। अर्कोको लागि अरूले बोलन सक्दैन। यसको अर्थ यो हो अरूको जवाफदेहि हामी छैनौं। असली रूपमा भन्ने हो भने मेरो भाईको रखवाली गर्ने काम मेरो होइन।

यो विषयवस्तुलाई मनमा राखेर रोमी १४:१४को अर्थलाई कसरी बुझ्ने?

यहाँ उल्लेख गरिएको विषयवस्तु फेरि पनि मुर्तीलाई चढाएको प्रसादको बारेमा हो। शुद्ध र अशुद्ध खानेकुराको बारेमा छलफल गरिएको छैन। मुर्तीहरूलाई चढाएको खाना खानु गलत होइन भनेर पावलले यहाँ भनीरहेको पाउँछौं। मुर्ती देवीदेवताहरू के हो त, आखिरमा? तिनीहरू केहि पनि होइन (१ कोरिन्थी ८:४ पढनुहोस्)। त्यसकारण कसैले कुनै सर्प, गाई, भ्यागुता वा साँढे आदिलाई चढाएको खाना खादा के हुन्छ र?

कसैले कसैको विवेकलाई टुक्र्याउने अधिकार छैन। चाहे त्यो विवेक वा चेतना जतिसुकै संवेदनशील किन नहोस्। तर त्यस ताकाका चर्चका बलिया विश्वासीहरूमा ती कुरालाई स्पष्ट रूपमा बुझेका थिएनन्। तिनीहरूले कमजोर भाईहरूमा यसबारे अन्यायलत छाएकोमा छि:छी दुरदुर गरेका थिए। यसले गर्दा तिनीहरूले कमजोर विश्वासीहरूसामु तगारो बनेका थिए।

के तपाईं पनि परमेश्वरलाई रिझ्याउनेको नाउँमा चेतावनी पाएका बलिया विश्वासीको दायरमा त पर्नुभएको छैन? अरूको निम्ति चेतना वा विवेक नहुन हामी कस्तो सतर्कता अपनाउनुपर्दछ?

३. कसैको भावनामा चोट नपुऱ्याउने (रोमी १४:१५-२३)

रोमी १४:१५-२३ पढेर पावलले के भन्न खोजिरहेका छन् त्यसको बारेमा सोचनुहोस् (१ कोरिन्थी ८:१२,१३ पनि पढनुहोस्)। पावलले ती पदहरूमा व्यक्त गरेका नितिहरू हाम्रो जीवनका सबै क्षेत्रहरूमा लागु कसरी गर्ने?

इसाई धर्मशिक्षाका विभिन्न भागहरूलाई उचित क्रमवद्धरूपमा पावलले पद १७-२० राखेको पाउँछौं। खाना महत्वपूर्ण विषय हो। तर बजारमा बेचेको मासुहरू देवतालाई चढाएको हो भन्दै अरूले खाएकोमा विबाद गर्नु र सागसब्जीमात्र खानुपर्छ भनेर कर गर्नु

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

इसाईहरूको सभ्यता होइन। बरू, धार्मिकता, शान्ति र पवित्र आत्मामा आनन्दमा इसाईहरू केन्द्रित हुनुपर्दछ। तर हाम्रो चर्चले संतुलित र मासरहित खानालाई प्रोत्साहन गर्दछ। के पावलको उक्त कथनले स्वस्थ रहन साकाहारी खानाको खान अभियानलाई असहमत जनाउँदछ र? सुस्वास्थ्यको सन्देश र खाना सम्बन्धी शिक्षाहरू हाम्रोलागि अत्यन्त हितकर छन् भन्नुमा कसैको असहमत त हुँदैन। तर एउटा कुरालाई याद राख्नुपर्दछ: सबै मानिसहरूले र सबै संस्कारहरूले हाम्रो सन्देशलाई एकैनासले बुझ्न सक्छ भन्ने छैन। अनैकतामा भिन्नतालाई हामीले सम्मान गर्नुपर्दछ।

रोमी १४:२२मा प्रत्येक मानिसको आ-आफ्नै विवेक हुन्छ भनेर चर्चा गरिएको छ। तर पावलले चेतावनीस्वरूप एउटा कुरालाई जोडेको पाउँछौं: “जुनकुरालाई अनुमति दिएको छ त्यस कुराको अनुसरण गर्दा दोषी अनुभव नगर्नेहरू धन्यका हुन्” (रूपान्तरित)। यसमा हामीलाई के सतर्कता देखाएको छ? पावलले सिकाइरहेका अरू धेरै शिक्षाहरूको बिचमा यस कथनले कसरी सन्तुलन ल्याउँदछन्?

के कसैले यस्तो भनेको कुरा सुन्नुभएको छ, “म जे गर्छु, जे खान्छु, जे लाउँछु र जे रमाइलो गर्छु त्यो मेरो आफ्नै इच्छाको कुरो हो। कसैसँग सरोकार छैन।”? के यो सत्य हो त? विलायतका प्रख्यात कवि जोन डनले भनेका थिए: “कोहि मानिसपनि टापु होइन।” यस उदगारलाई मध्य नजर राख्दा हाम्रा कामहरू, हाम्रा जीवनशैली, हामीले बोलेका वचनहरू र हामीले खाने खानहरू पनि चाहे असल होस् चाहे खराब होस् कुनै न कुनै रूपमा अरूलाई असर गरेको हुन्छ। यो बुझ्न त्यस्तो कठिन छैन। तपाईंप्रति उच्च भावना भएको मानिसले केहि नराम्रो काम तपाईंले गरेको देख्यो भने तपाईंको उदाहरणले उसलाई असर पार्छ नै। त्यत्तिमात्र होइन उसले पनि तपाईंको अनुसरण गर्न हिचकिचाउँदैन। हामी येशूभक्त त भन्छौं तर हामी दुई जीवन बितायौं भने हामीले आफूले आफैलाई धोका दिइरहेका हुन्छौं। यस्तो चालचलनले हामी आफै मूर्ख बन्छौं। तपाईंको अनुसरण गरेर अरू पनि नराम्रो मनस्थितिमा लाग्दा तपाईंले कर गरेको होइन भन्न मिल्दैन। येशूलाई विश्वास गर्नु हाम्रो अवसर हो भने त्यसलाई आत्मसात् गरेर अरूप्रति संवेदनशील हुनु हाम्रो उत्तरदायित्व हो। यदि हाम्रो कारणले

कोहि नराम्रो बाटोमा लाग्छ भने, त्यसको जिम्मेवारी हामीले नै लिनुपर्दछ।

तपाईंको जीवनशैली कस्तो छ? के तपाईं अरूको निम्ति उदाहरणीय बन्नु भएको छ? तपाईंको सबै क्षेत्रहरूमा अरूले पनि अनुसरण गरे के तपाईंलाई सहज लाग्न सक्छ? तपाईंको जवाफले तपाईंको बारेमा के भन्छ?

४. सम्मान गर्नुपर्ने विशेष दिनहरू (रोमी १४:४-१०)

हामीले सोचेको भन्दा भिन्नै तरिकाले सोच्ने मानिसहरूलाई हामीले आलोचना वा इन्साफ गर्नुहुन्न भनेर पावलले गरेको छलफललाई अघि बढाउँदै जाँदैछौं। विशेष दिनलाई कसैले पालन गर्ने र अरूले पालन नगर्ने विषयमा पावलले चर्चा गर्दछन्।

रोमी १४:४-१०मा पावलले भनीरहेका कुराहरूलाई कसरी बुझ्ने? यसको अर्थ के चौथो आज्ञाको औचित्यको बारेमा पावलले भनिरहेका छन् त? यदि छैन भने, किन छैन?

आफूले मानेका दिनको बारेमा चर्चा गर्दा पावलले कुन दिनहरूको बारेमा भनीरहेका छन्? प्रारम्भिक चर्चमा विशेष चाडवाड दिनहरूको कुरा लिएर के गम्भिर विवाद चलेको थियो त? थियो। गलाती ४:९, १०मा दिनको विषयमा लिएर केहि विवाद भएको हामी पाउँछौं। गलातीका इसाईहरूले परम्परादेखि चलिआएको भनि धार्मिक दिन, महिना, तिथि, र वर्षहरूलाई पालन गरेको देखेर पावलले तिनीहरूलाई हप्काएका थिए। यस पुस्तकको दुई अध्यायमा हामीले हेर्नौं कि कसरी यहूदी इसाईहरूले गैर-यहूदी गलातीको इसाईहरूले मोसाको निर्देशनअनुसार खतना गर्नुपर्छ भनेर उक्साइरहेका थिए। यहि विवादले रोमको चर्चमा पनि विभाजन ल्याउला भन्ने पावलको डर थियो। यहूदी पर्वहरू मान्नु अव आवश्यक छैन भन्ने कुरालाई स्विकार गर्न रोममा रहेको यहूदी इसाईहरूलाई गान्हो भएको थियो। पावलले तिनीहरूलाई भनीरहेका थिए, “यस विषयमा तिमीहरू जे गर्न मनलाग्छ गर। तर तिमीहरू भन्दा फरक बिचार राख्ने विश्वासीहरूको तिमीहरूले आलोचना नगर र तिनीहरूको न्याय नगर।” कुनै कुनै इसाईहरूले एक अथवा

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

वढि यहूदी पर्व मनाउन चाहन्थे। त्यस्तोलाई पावलले सल्लाह दिन्छन्, “यदि तिनीहरूको विवेकले मान्नुपर्छ भने मानोस।”

तर रोमी १४:५लाई आधार मानेर साप्ताहिक साबथको बारेमा पावलले छलफल गरेका हुन् भन्ने कुराको कुनै अर्थ देखिन्दैन। चौथो आज्ञाको बारेमा पावलले वेवास्ता गरेको भन्नु नै अकल्पनीय कुरो हो। परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञा मान्नु पावलको निमित्त कस्तो महत्वपूर्ण विषय रहेछ भनेर अध्ययनको शिलशिलामा यस पुस्तकमा हेर्नौं। तर दुःखपूर्ण कुरो त यो छ, धेरै इसाईहरूले यी पदहरूलाई देखाएर सातौं दिन पवित्र मान्नु पर्ने कुरालाई अश्विकार गरेको पाउँछौं। उनीहरूले भन्छन्, “हेर, पावललेकै भनाईमा कुनै दिन अब पवित्र मान्नुपर्दैन।” तर ती पदहरूले सब्बथको बारेमा केहि पनि भनेको छैन। ती मानिसहरूले पावलको भनाईलाई कसरी गलत तरिकाले प्रयोग गर्दा रहेछन् भनेर पत्रसले गरेको चेतावनीको एक नमुनामात्र हो: “पावलले त्यहि तरिकाले आफ्ना सबै पत्रहरू लेखेकाछन्। मेले भर्खरै जे भनै त्यसैलाई पुष्टि गर्न पावलले लेखेदछन्। हो, उनले लेखेका कतिपय कुराहरू बुझ्न कठिन छन्। जो मानिस परमेश्वरको ज्ञानमा र विश्वासमा अडिग छैन उसले पावलको कुरालाई बाँगायँछ। पावलको मात्र होइन अरू पवित्र धर्मशास्त्रहरूलाई पनि बाँगायँछ। यो काम आफ्नै बिनाशको निमित्त तिनीहरूले गर्दछन्।” (२ पत्रुस ३:१६ रूपान्तरित)।

सब्बथको बारेमा तपाईंको अनुभव के छ? के यस दिन तपाईंको निमित्त आशिषमय भएको छ वा अभिशाप भएको छ? सब्बथलाई अर्थपूर्ण बनाउन के कुरामा परिवर्तन ल्याउनुपर्दछ?

५. उचित मङ्गलमय कामना (रोमी १५:१-३)

रोमी १५:१-३मा एक महत्वपूर्ण इसाई सत्यतालाई झल्काएको छ: “विश्वाससाथ दन्धिला हुने हामीले आफैलाई मात्र खुशी पार्ने इच्छा नराखेर दुर्बल मानिसहरूका कमजोरीलाई सहनुपर्छ। हामी प्रत्येकले आफ्नो छिमेकीको आत्मिक सुधार होस् भनेर तिनको भलाईको लागि तिनलाई प्रसन्न राखौं। किनकि खीष्टले पनि आफैलाई प्रसन्न पार्नुभएन। यसो लेखिएको छ, ‘तपाईंलाई निन्दा गर्नेहरूको निन्दा ममाथि पन्यो।”

येशूभक्त हुनुभनेको के रहेछ भनेर उपरोक्त पदहरूमा भएका धेरै धारणाहरूले कसरी जनाउँछन्? अझ महत्वपूर्ण कुरो त, तपाईं पनि ती सुत्रहरूमा उल्लेखित जीवनशैली अपनाएर असल उदाहरण कसरी कसरी बन्ने? जब पावलले आफ्नो पत्रलाई अन्त्य गर्दछन् तर उनले के विविध आशिषहरूको उच्चारण गरेका छन्? हेर्नुहोस्: रोमी १५:५, ६, १३, ३३।

स्थिरता अर्थात् धिरजका र उत्साहका परमेश्वरको अर्थ उहाँले आफ्ना जनहरूलाई विश्वासमा निरन्तररूपमा अटल राख्न सहयोग गर्नुहुन्छ भन्ने जनाउँछ। “धिरज” भन्ने शब्द hupmoneबाट आएको हो। यसको अर्थ सहनशीलता वा अटल, चिरस्थायी हो। उत्साह दिने भनेको शब्दलाई शान्तवना दिने भनेर उलथा गरेपनि हुन्छ। उत्साह दिने परमेश्वर त्यो हुनुहुन्छ जसले हामीलाई उत्साह दिनुहुन्छ। आशाको परमेश्वर त्यो हो जसले मानिसहरूलाई आशा दिनुहुन्छ। त्यसरी नै शान्तिका परमेश्वर त्यो परमेश्वर हुनुहुन्छ जसले हामीलाई शान्ति दिनुहुन्छ र मानिसहरूले उहाँमा शान्ति पाउँछन्।

विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन्छ भन्ने प्रमुख विषयवस्तुले सिङ्गारिएको पत्रको अन्त्य गर्नु कस्तो शिद्ध आशिषको कुरो हो। उत्साह, आशा र शान्ति ! यस तहसनहस भएको संसारमा उपरोक्त आशिषको खाँचो कस्तो छ भन्ने कुरामा कसैको पनि दुईमत छैन।

व्यक्तिगत रूपमा धेरै अभिवादनहरू पछि पावलले रोमीको पुस्तकलाई कसरी अन्त्य गराउँछन्? हेर्नुहोस्: रोमी १६:२५-२७।

यशश्री परमेश्वरप्रभुको प्रशंसा गर्दै पावल आफ्नो पत्रलाई अन्त्य गर्दछन्। रोमका इसाईहरू र संसारका सम्पूर्ण इसाईहरूले आफ्ना भरोसा सुरक्षितपूर्वक परमेश्वरमा राख्नसक्छन्। यसो गर्दा परमेश्वरका छोराछोरीहरूका निमित्त आरक्षित स्थानमा बस्ने पाउने अवसरलाई समर्थन गरेको जनाउँछ। तिनीहरू अब विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएको र पवित्र आत्माद्वारा डोन्याइको जन हुन् भनेर प्रमाणित गर्दछन्।

यस्तो महान् तथा गौरवमय सन्देशका सन्देशवाहक बन्न पुगेकोमा पावलले उल्लासपूर्वक व्यक्त गर्दछ। यस सन्देशलाई उनले “मेरो सुसमाचार” भनेर सम्बोधन गर्दछ। उसले प्रचार गरेको सुसमाचारलाई

रोमीहरूलाई लेखिएको पुस्तकमा येशूले दिने मुक्ति

आफ्नै भनेर हर्ष व्यक्त गर्दछ। तर उनले प्रचार गरेको सुसमाचारलाई प्रभु येशू र विगतका भविष्यवक्ताहरूले समर्थन गरेकै समाचार हो। यहूदीहरूमा यो गोप्य राखिएको थियो। मानिसहरूले थाहा नपाउनु भनेर परमेश्वरले गोप्य राख्नुभएको थिएन, तर तिनीहरूले स्वर्गबाट आएको ज्योतिलाई स्विकार गर्न राजीभएका थिएनन्। यसैले गर्दा मानिसहरूले पाउने थप आत्मिक ज्योतिबाट आफ्नै कारणले वंचित भएका थिए। फेरी मानव रूप लिएर मसिह नआउञ्जेल नबुझ्ने भएकोले कतिपय कुरालाई गोप्य राखिएको थियो। परमेश्वर कस्तो हुनुहुन्छ र उहाँको शक्तिलाई पकडि राख्दा हामी के हुन्छौं भन्ने उदाहरण उहाँले दिनुभएको छ। नयाँ खालको जीवन नै विश्वासमा आज्ञाकारी भएर जिउनु हो। यस खालको अनुशासीत र आज्ञाकारी जीवन परमेश्वरमा विश्वास राखेर मात्र आउँछ। यसको फलस्वरूप पापीहरूलाई परमेश्वरको अनुग्रहले निर्दोष ठहराइन्छ। यो निर्दोषिता येशूको शिद्ध चरित्रले गर्दा भएको हुन्छ। तर कुनै मानिस अहिले नै मुक्तिको अनुभव पाउन चाहन्छ भने त्यसको लागि केवल एउटै शर्त छ त्यो हो येशूलाई आफ्नो मुक्तिदाता भनेर ग्रहण गर्नु। यो आत्मज्ञानमा अटलरूपमा रह्यो भने परमेश्वरको शिद्ध चरित्र पापबाट क्षमा पाएका पापीहरूलाई दिइनेछ।

उपसंहार:-

थप जानकारी पढ्नुहोस्: एलेन जी हाईटद्वारा लिखित, *टेस्टिमोनिय फर द चर्च*, ठेली ५ को, पृ. ४७७,४७८मा उल्लेखित "युनिटी एण्ड लभ इन द चर्च," ६०४-६०६ पृष्ठको, लभ फर द अरिङ्ग," *द मिनिस्त्रि अभ हिलिङ्ग* पृ. १६६, "हेल्पिङ्ग द टेम्पेट" र *द एसडिए बाइबल कमेन्टरी*, ठेली ६, पृ. ७१९।

एलेन जी हाईटले आफूले पाएको दर्शनलाई वर्णन गर्दै भन्छन्: "परमेश्वरका जनहरूले दाजु र दिदी हाइटसँग सहायता माग्नु कतिको खतरापूर्ण छ भनेर मलाई देखाइएको थियो। आफ्ना समस्या वा वोझहरूसाथ उनीहरूकहाँ आएर सल्लाह लिनुपर्छ भनेर तिनीहरूले सोच्दछन्। यस्तो गर्नु हुनुहुँदैन। ती थकित,बोझ र समस्याले लादिएकहरूलाई दयालु, प्रेमी र स्नेहि मुक्तिदाताकहाँ आउन उहाँले आह्वान गर्नुहुन्छ। येशूले तिनीहरूलाई राहत दिनुहुन्छ। यी जीज्ञासाहरू

राखी धेरै मानिसहरू हामीकहाँ आउँछन्: के म यो गरूँ? के यो लुगा लगाउँ वा नलगाउँ वा कसरी लगाउँ? आदि म तिनीहरूलाई यसरी जवाफ दिन्छु: तिमीहरू येशूभक्त हो भनेर दावी गर्दछौ। तिमीहरूले बाइबल अध्ययन गर्नुपर्छ। आफ्नो उद्धारकर्ता यस संसारमा रहँदा अपनाउनुभएको जीवनशैलीलाई सोचबिचार र प्रार्थनापूर्वक पढ्नुहोस्। मानिसहरूको बिचमा उहाँ रहनुहुँदा उहाँको आचरण कस्तो थियो? उहाँको नमुना अनुसार चलनुहोस्। तपाईंहरू आफ्नो बाटोबाट विचलित हुनुहुनेछैन। यदि हामीले तपाईंलाई यसो गर्नुपर्छ भनेर सल्लाह दियौं भने तपाईंहरू सिधै येशूकहाँ जानुको सट्टा हामीकहाँ अगुवाईको निम्ति आउनुहुनेछ।"-एलेन जी हाईट, टेस्टिमोनिय फर द चर्च, ठेली २, पृ. ११८, ११९।

“हामीले वहनगर्नु पर्ने जिम्मेवारी अरूमाथि हामीले थुपार्नुहुँदैन। हाम्रो कर्तव्य हामीले नै निर्वाह गर्नुपर्दछ। फेरि अरूले हामीलाई के गर्नुपर्छ भनेर भन्ला भनेर पनि पर्खनु हुँदैन। मानिसहरूको सरसल्लाहमा हामी भरपर्नुहुँदैन। जसरी अरूलाई परमेश्वरले काम गर्न खटाउनुहुन्छ त्यसरी नै हामीलाई पनि काम गर्न खटाउनुहुन्छ।... केहि नगरिकन बस्ने निर्णय गर्ने मानिसहरूदेखि परमेश्वर प्रसन्न हुनुहुन्न। जब तिनीहरू परमेश्वरकहाँ आफूलाई सुम्पिँदै आउँछन् तब, तिनीहरूले के गर्नुपर्छ भनेर परमेश्वरको इच्छा तिनीहरूले थाहा पाउनेछन्।"-एलेन जी हाईट, द डिजायर अफ एजेज, पृ. ६६८बाट रूपान्तरित।

“चर्चसँग सरोकार नराखी अत्यन्त स्वतन्त्ररूपमा चलछु भन्नेहरूको कमी कहिलै भएको छैन। चर्चबाट अलग भएर बस्ने भावनाले तिनीहरूमा धेरै आत्मगौरव हुनसक्छ। अरूभन्दा हामी असल छौं भन्ने अहं भावनाको धरापमा पर्न सक्छन्। अनि आफ्नै विवेकमा चलन धेरैलाई उक्साइएको हुन्छन्। के ठीक के वेठीक भन्ने कुरालाई आफैले मात्र निर्णय गर्ने सम्भावना हुन्छ। धेरै अनुभवी चर्चको सदस्यहरूको सरसल्लाह र इन्साफको सम्मान नगरि तिनीहरू आफ्नै लिँडे टिप्पनीमा चल्दछन्।"-एलेन जी हाईट, द आक्टस् अफ आपोस्टलस्, पृ. १६३, १६४बाट रूपान्तरित।

चिन्तनमननः

यस अध्यायमा छलफल गरिएको सामग्रीहरूलाई ध्यानमा राखेर इसाईहरूले संतुलित जीवन यापन कसरी गर्ने, सो बारे सोच्नुहोस्:

१. हामीले विश्वास गरेको कुरामा व्यक्तिगत रूपमा निष्ठावान हुनु तर हामी भन्दा फरक सोचाइ राख्ने अरू मानिसहरूको आलोचना र इन्साफ नगर्ने।
२. आफ्नो विवेकप्रति आफै बफादारी हुने तर अरूको विवेकको ठेक्का नलिने। तर परमेश्वरको इच्छा अनुसार नचल्ने मानिसहरूप्रति हाम्रो भूमिका के हुन्छ त्यो विचार गर्नुहोस्। कहिले हामी बोल्नुहुन्छ, र कहिले हामी चुपचाप बस्नुपर्छ यदि हामी चुपचाप बस्यौं भने हामीले आफ्नो जिम्मेवारी कहिले वहन गर्ने त? सोच्नुहोस्।
३. परमेश्वरमा हामी स्वतन्त्र त छौं, तर त्यस स्वतन्त्रताको नाउँमा अरूको विश्वासमा आँच नआल्याउन हामी असल उदाहरण बन्नुपर्ने कुरामा संवेदनशील हुनुपर्छ। अरूले हाम्रो बारेमा उच्चरूपमा सोच्दछन्, त्यसमा दुईमत छैन तर हाम्रो जीवनशैली हामीले दावी वा प्रचार गरेको अनुसार चलेनाँ भने परमेश्वरको निमित्त हामी कोशे ढुँगा हुनुको साटो ठेस खान्ने ढुँगा हुनसक्छौं। यस्तो कुरामा ख्याल गरेर चलनु प्रत्येक येशूभक्तको धर्म हो।

